

Katten zijn lastpakken

Als echte hondenliefhebber vind ik katten maar lastpakken. Als ze binnen zijn willen ze naar buiten, en als ze twee minuten buiten zijn en er valt één druppel regen dan willen ze weer naar binnen. En om een boodschap, zoals 'breng mijn pantoffels' of 'geef pootje' hoeft je ze ook al niet te sturen.

En als je thuis werkt, zijn ze vooral een enorme afleiding. Niet alleen vanwege alle kattenfilmpjes die op het internet circuleren (het ultieme kattenfilmpje? Die waarop de ene kat de andere kant van de trap af meept), maar ook gewoon door hun aanwezigheid.

Zo heb ik een vriendin die hard aan het studeren is voor haar PhD, en haar kat Zoë heeft bedacht dat de beste slaapplek in het huis zich pal achter de laptop van mijn vriendin bevindt. En omdat ze niet netjes als een balletje opgerold ligt te slapen maar juist op haar rug met alle vier poten omhoog of volledig uitgestrekt, komen er altijd lichaamsdelen achter het scherm vandaan. Daarnaast is ze ook niet echt een stille: ze miauwt in haar dromen. Vooral de miauw die ze

maakt wanneer ze vogeltjes ziet, komt veel voorbij, en omdat die zo grappig is, is die niet zo best voor de concentratie. Dus dan maakt vriendin haar kat maar wakker, maar als ze haar té wakker maakt, gaat Zoë achter haar pen aan of gaat ze met de vingers van haar baasje spelen omdat die zo leuk bewegen (wanneer ze heel belangrijke dingen aan het typen is).

De grootste obsessie van de kat is echter de printer. Hoe diep ook in slaap, bij het eerste geluidje zit ze rechtop en staart ze gebiologeerd naar het apparaat. Vooral dubbelzijdig printen is fascinerend: ze volgt het papier nauwkeurig, hoe het er weer in gaat en dan pas echt uit komt. Soms gaat er een pootje richting het apparaat maar de printer aanraken doet ze niet.

Vriendin is niet de enige die studeert met een handicap: er is op Twitter een populaire hashtag: *#academicswithcats*. Als je daarop zoekt krijg je foto's te zien van poezenbeesten die bovenop naslagwerken zitten (niet zelden met een blik die je

bloed in ijs kan veranderen), hun nagels in het scherm van een laptop slaan of papieren hebben verscheurd. Hoewel de obsessie van katten met zo'n warme computer een modern probleem is, is het verstoren van intellectuele inspanningen van alle tijden.

In de staatsarchieven van Dubrovnik is een Italiaans manuscript gevonden uit 1445 met vier afdrucken van kattenpoten op twee tegenoverliggende pagina's. Ik stel me een omgestoten inktfles voor en een wild gesticulerende en vloekende monnik (manuscriptschrijvers waren meestal monniken).

Maar het hand nog erger gekund: in het archief van Keulen is een boek te vinden waarvan de scribe een halve pagina heeft leeg gelaten. 'Er ontbreekt hier geen tekst', verklaart hij, 'maar op een avond in Deventer heeft een kat hierop gepiest. Vervloekt zij het beest, sinds die avond doen steeds meer katten het. Laat geen boeken open liggen op een plek waar katten bij kunnen komen.' Om zijn woorden kracht bij te zetten heeft hij nog een kat getekend, maar die lijkt meer op een ezel. Wellicht bedoelde hij daar iets mee.

Dan is het werken met een hond in de buurt een stuk gemakkelijker. Als ik lang zit te typen vormt er zich wel een berg speeltjes rond mijn voeten, maar Roemer houdt zich koest. Op kroeldagen wil hij wel graag op schoot zitten, maar zelfs dan kan ik gewoon doorwerken. Alleen als ik in gesprek ben met een opdrachtgever en het duurt te lang naar zijn (en ook mijn) zin, dan gaat hij met heel luidruchtig speelgoed spelen. Een prima smoes: 'Sorry, maar mijn hond moet er echt héél nodig uit, anders plast hij straks misschien op een boek.'

Kim Bergshoeff woont met echtgenoot Arjo en kooikerhondje Roemer (6) in Haarlem. Kim heeft haar eigen tekst- en vertaalbureau, Kim in de pen, en is enthousiast blogger. Ze is auteur van diverse boeken waaronder 'Onbepakt mindful', 'De canon van Haarlem' en 'Nederlandse literatuur voor in bed, op het toilet of in bad'.
www.kiminden.nl

